

ἀνακραυγῶν περὶ τῆς προσβληθείσης παρνόμως ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ περὶ ἀνῆθικου ὕβρεως πρὸς τὴν ἠθικὴν, εἶνε ἀπελπιστικόν. "Ἦθελον καταβιβάσει οὕτω βεβαίως τὴν ἐνοικοῦν τῆς ἀτυχοῦς ἀτομικῆς ἐλευθερίας οἱ κύριοι οὗτοι δημοσιογράφοι, οὔτε θὰ ἔγραφον περὶ παρανόμου αὐτῆς προσβολῆς; ἂν ἐλάμβανον τὸν κόπον πρότερον νὰ ριψώσιν ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῶν **ἀστυνομικῶν νόμων** μας. Ἴδου τί ἀναγράφει τὸ ὕθον ἄρθρον ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ διοικητικῆς ἀστυνομίας:—Χρεωτοῦν—οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι— νὰ καταστέλλωσιν αὐστηρῶς τὰς προσβαλλούσας τὰ ἦθη πράξεις, καὶ ἀπαγορεύωσι πᾶν ὅ,τι τείνει πρὸς διαφθορὰν αὐτῶν ἐπὶ τούτῳ 1) ἐπιτηροῦν ἰδίως τάτομα εἰς τὰ ὁποῖα προσάπτεται ἀσωτεία καὶ διασθορὰ ἠθῶν... 4) ἐμποδίζου τὰς κοινὰς γυναικῶν νὰ περιφέρωνται εἰς δημοσίους περιπάτους κλπ. Ταῦτα μόνον.

Χάριν λοιπὸν μιᾶς τοιαύτης νὰ τολμῶσι νὰ γράψωσιν ἢ μὲν *Νέα Ἐφημερίς* ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῆ ἐν τόσῳ κόσμῳ μίαν γυνή, διότι... ὁ ἀραμάρτητος τὸν *Μίθον βαλέτω*! Ἡ δὲ *Ἐφημερίς* ὅτι: «Ἄν τὸ μέτρον τῆς ἠθικῆς ἀφίετο εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἐφημέριζετο πιστῶς, θρήνος θὰ ἤκούετο παρὰ τοῖς ἐργολάβοις τῶν θεάτρων, διότι οὐχὶ οἱ ἡμίσεις οὐχὶ τὸ τέταρτον ἀ.λ.λ. οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν τῶν θαμνῶν τῶν θεάτρων θὰ ἦσαν ἀπειταστοὶ ἀπέναντι τῆς ἠθικῆς καὶ ἐπομένως εἰσακτέοι!» εἶνε αἰσχρὸς! Καὶ ἂν ἔπαθε, κύριοι, ὕβριν τινα ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἢ ἀθηναϊκῆ κοινωνία, ἰδοῦ αὕτη, βαρεῖα, φρικώδης, χονδρῆ, ἀνάγωγος!

*

Ἐχαράξαμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα μετ' ἀηδίας, μὴ θίγοντες ἤδη βελύτερον τὸ ἥκιστα εὐῶδες τοῦτο ζήτημα, καὶ θλίβομεν ἐν τέλει τὴν τιμίαν τοῦ κ. Κοτσονάκου χεῖρα, ἐπιπροσέχοντες τὰς ὕψεις ἀρχᾶς του, ἃς τινὲς ἂν δὲν ἐννοοῦσιν,

ὡς καὶ τὸν χαρακτῆρά του, ἀγρίαν ἐξαίρεσιν διὰ τοὺς κακοσυνειθισμένους, δὲν ἀπόλετο ὁ κόσμος. Ἐῶντες δὲ τὴν βαρυνθεῖσαν *Ἐφημερίδα* μὲ τὰς φιλοδόξους περὶ ἀστυνομίας ἀποστροφὰς πρὸς τὴν κυβέρνησιν, περιμένομεν μετὰ περιεργείας τὴν *Νέα Ἐφημερίδα* νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ ἠθικὴν καὶ ὑπὸ κοινωνικὴν καὶ ὑπὸ νομικὴν ἔποψιν, ὡς λέγει.

X.

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΟΙΚΙΑ

Γνωρίζετε τί ἐστὶ φοιτητῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Νέος τὸν ὁποῖον πρὸ δεκαπενταετίας ἐκάλουν μέλλον τῆς πατρίδος, φρουρὸν τῶν ἐλευθεριῶν τῆς, δίκωπον νεότητα, ἢ δὲ οἰστρηλατωμένη ποίησις ἀπέδιδεν αὐτῷ καὶ πλείστα ἄλλα ἐπιθέτα, ἅπερ ὁ χρόνος, ἢ πραγματικότης, ἐσάρωσαν, καὶ δὲν ἀπέμειναν ἤδη αὐτῷ ἢ ἡ νεότης του, ἀνευ τῶν ἄνω βεβαίως κοσμητικῶν ἐπιθέτων, τὸ μπαστοῦνι του, αἱ ἐρωμέναι του, βιβλία τινὰ καὶ τὸ δωμάτιόν του.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἀσύλου, ὅπου ἐξηπλωμένος ἐκπέμπει τοὺς στροβίλους τοῦ σιγᾶρου του, ἀναλογιζόμενος τὴν πραγματοποιήσιν ἀπείρων φιλοδόξων ἰδεῶν, διότι δὲν πιστεύομεν φοιτητῆς τῆς Νομικῆς κατὰ τὰ πρῶτα τῆς φοιτητικῆς του ἔτη νὰ μὴ ἐφαντάσθῃ ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ του ἐγκρύπτεται ὁ μέλλον Ἀρσιοπαγίτης, Βουλευτῆς, Πρέσβυς, Ὑπουργός, πρωθυπουργός, Κικέρων, Δημοσθένης, ἢ φοιτητῆς τῆς Ἰατρικῆς νὰ μὴ ὑπέθεσεν ὅτι ἐπεφυλάσσονται αὐτῷ πλείστα τῆς ἐπιστήμης ἀνακαλύψεις, ἃς οὔτε ὁ Νυμάγερ, οὔτε ὁ Βιρῳῶβ, ἠδυνήθησαν νὰ συλλάβωσιν ἐν τῷ νῷ των, ἢ φοιτητῆς τῆς Φιλοσοφίας νὰ μὴ ἐ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 554)

— Πάτερ μου, ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματός σου, ἡ τιμὴ τῶν τέκνων σου δὲν ὑπάρχει πλέον! Δὲν εἶσαι μόνον ἠτιμασμένος, εἶσαι ἀπηλπισμένος καὶ οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ σὲ σώσῃ. Τί μέλλεις νὰ πράξῃς;

— Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη.

— Ὅχι αὐριον, οὔτε μετὰ μίαν ὥραν, ἀμέσως πρέπει νὰ γνωρίσετε τοῦτο. Σκέφθητε, ὁ μαρκήσιος δὲν ἔχει πλέον ἢ μίαν λέξιν νὰ εἴπῃ, καὶ οἱ πράκτορες τῆς ἀστυνομίας θὰ ἔλθουν νὰ σᾶς συλλάβωσιν ἐδῶ καὶ νὰ σὲ διευθύνουν εἰς φυλακὴν.

Τὸ βλέμμα τοῦ βαρόνου ἐξέπεμψε λάμψιν κυανόχρου καὶ μειδίαμα ἀπεχθές διέστειλε τὰ χεῖλιά του.

— Δὲν φοβοῦμαι τοῦτο, ἀπήντησεν, ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ εἴπῃ τὴν τελευταίαν λέξιν δι' ἧς μὲ ἀπειλεῖς· ἐὰν ἤθελε νὰ μὲ παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κταδικὴν μου, θὰ ἔπραττε τοῦτο πρὸ πολλοῦ.

— Ἔστω, πάτερ μου· παραδέχομαι, ἀναμιμνησκόμενος ὅτι ἐγεννήθητε ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς καὶ φαινόμενος γενναῖος πρὸς σᾶς, δὲν θὰ σᾶς καταγγείλῃ· ἀλλ' οὐχ ἦττον καὶ πάλιν εἰσθε ἀπωλεσμένοι. Τὰ ἐγκλήματά σας εἶνε ἐκεῖ καὶ οὐδὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ αὐτά. Ἐπὶ τοῦ μετώπου σας ὑπάρχει κηλὶς, τὴν ὁποῖαν ὁ θάνατος μόνον δύναται νὰ ἀποπλύνῃ.

Δὲν δύνασθε πλέον νὰ ζήσετε ἐν Παρισίοις, πάτερ μου, δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ζητήσετε καταφύγιον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ εἰς γωνίαν ἀγνωστον τῆς Γαλλίας. Ὅχι, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον εἰς σᾶς, διότι ἐδῶ ἢ ἀλλοῦ οὐδὲν πλέον θὰ ἔχετε μέσον ὑπάρξεως, εἰσθε κατεστραμμένοι. Οὐδὲν ἐνταῦθα ἀνήκει εἰς σᾶς, οὐδὲ τὸ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον φορεῖτε. Δὲν ἔχετε πλέον σήμερον παρὰ ἓνα μόνον πιστωτὴν, θέλετε νὰ μάθετε τὸ ὄνομά του; Εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Λέγω, πάτερ μου, ὅτι εἰσθε καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ ἀδελφοῦ σας.

Ὁ βαρόνος ἔτριξε τοὺς ὀδόντας.

— Ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ δὲν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὅπως ἐκδικηθῇ τὰ θύματα. Δὲν δύνασθε νὰ βασισθῆτε ἐπὶ οὐδενός; εἴχατε ἄλλοτε φίλους, δὲν σᾶς γνωρίζουσι πλέον. Ἡ βαρόνη δεσποικίς δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν σας, διότι δὲν ἔχει πλέον τίποτε. Ἡ περιουσία της μάλιστα δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδοσιν εἰς τὸν

σκέφθη ότι θα επιληφθῆ ἀποτελεσματικῶς τοῦ μεγάλου ζητήματος περί ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἢ μαθητῆς τῶν Μαθηματικῶν νὰ μὴ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἱκανὸν διὰ τὸν τετραγωνισμόν τοῦ κύκλου· ἐκείθεν λοιπὸν ἐκ τῆς πλήρους ὀνειροπολημάτων καὶ ἐλπίδων ταύτης στέγης τοῦ ζητοῦσιν οἱ οἰκοκυραῖοι τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν δωματίων, νὰ τὸν ἐκδιώξωσι, ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ ὡς ἐνοίκιον τὸ ἡμισυ σχεδὸν τοῦ χορηγήματος ὅπερ πρὸς διατροφήν του λαμβάνει ἐκ τοῦ πατρὸς του ἢ μητρὸς του ἢ ἀδελφοῦ του ἢ θείου του.

Τριάκοντα φράγκα κατὰ μῆνα ἀπαιτοῦσιν οἱ ἐκ τῶν οἰκοπέδων καθ' ἑκάστην πλουτοῦντες Ἀθηναῖοι δι' ἐνοίκιον δωματίου, κειμένον ἐν γωνίᾳ τινὶ βρωμερᾶς συνοικίας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δὲν δύναται εὐρυχώρως νὰ γευματίωσι δύο ἄνθρωποι, τριάκοντα πέντε δὲ ἢ τεσσαράκοντα ἐάν τοῦτο κείται παρὰ τινὶ τῶν μεγάλων ὁδῶν.

Οἱ δύστηνοι λοιπὸν φοιτηταὶ ἀναγκάζονται νὰ ἐνοικιάζωσι ἐταιρικῶς τὰ δωμάτια καὶ νὰ συνοικῶσι δύο ἢ καὶ τρεῖς ὁμοῦ ἐν δωματίῳ μόνις ἐξαρκοῦν δι' ἓν ἄτομον. Φαντασθῆτε τώρα κατ' ἀναλογίαν τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς πῶς ἐφαρμοζόνται ἐπὶ τῆς σπουδαζούσης νεότητος, καὶ πῶς διατίθεται ὁ πρὸς μελέτην τῆς ἐπιστήμης χρόνος.

Ὅσῳ αἱ οἰκίαι τῶν Ἀθηνῶν πληθύνονται, ἀνοικοδομουμένων καθ' ἑκάστην νέων τοιούτων, τόσῳ καὶ ἡ σπάνις τῶν δωματίων διὰ τοὺς φοιτητάς ἐπιτείνεται, ἐάν δὲ ἐξακολουθήσῃ νὰ αὐξάνῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος προσερχομένων ὑπάρχει φόβος νὰ ἴδωμεν τοῦτου· διανυκτερεύοντας ἐν ὑπαίθρῳ ὑπὸ τὰς στέγας τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου ἢ ὑπὸ τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ σπάνις αὕτη τῶν δωματίων καὶ ἡ ὑπερτίμησις τῶν ἐνοικίων προέρχονται ἔνεκα τῆς μεγάλης αὐξήσεως τῶν σπουδαστῶν καὶ τῆς ἑλλείψεως δωματίων, διότι αἱ καθ' ἑκάστην οἰκοδομουμένην οἰκίαν προορίζονται πρὸς κατοικίαν

οἰκιογενειῶν, οὐδεὶς δὲ τῶν ἰδιοκτητῶν παραχωρεῖ τοιαύτην πρὸς φοιτητάς ἀναλογιζόμενος ὅτι ἐκτὸς ὅτι θὰ παραμεληθῆ αὕτη ὑπὸ τούτων θὰ μείνη προσέτι καὶ ἀνενοικίαστος ἐπὶ ἀρετὸν χρονικὸν διάστημα, μὴ δυναμένων τῶν φοιτητῶν νὰ ἐνοικιάζωσιν αὐτὰ ἐτησίως.

Εἰς ἄλλα μέρη ὁ σπουδαστῆς εὐρίσκει κατοικίαν ἐν ταῖς οἰκογενείαις, διαμένων παρ' αὐταῖς καὶ ἀπολαμβάνων οὕτω καὶ ἡσυχίας καὶ περιποιήσεως. Ἐν Ἀθήναις ὁμοῦ μόνις πατήσῃ τὸ πόδι του εἰς τὸ κατώφλιον οἰκογενείας τινὸς καὶ ζητήσῃ νὰ διαμένῃ παρ' αὐτῇ τὸν παραπέμπουσιν εἰς *Μοναστήριον*, ἵνα μὴ σκανδαλισθῶσιν αἱ θηλυκαὶ ἐν αὐτῇ ὑπάρξει. Δὲν γνωρίζομεν ἂν αἱ κόραι ἢ οἱ φοιτηταὶ τῶν Ἀθηνῶν εἰσὶν οἱ αἴτιοι τῆς ἀφιλοξενίας ταύτης τῶν ἐν Ἀθήναις *Pater Families*.

Οὕτως οἱ φοιτηταὶ, ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν, ἐκδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν οἰκογενειάρχων, μὴ δυνάμενοι νὰ εὕρωσι μεμονωμένα δωμάτια, κινδυνεύουσιν ἢ νὰ ἐξοδεύωσι τὸ ἡμισυ τῆς μηνιαίας αὐτῶν χορηγήσεως πρὸς κατοικίαν τῶν καὶ τὰ ξενοδογεῖα, ἢ νὰ διανυκτερεύωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς.

Τὸ χεῖριστον δὴ πάντων εἶνε ὅτι κινδυνεύει καὶ ἡ ἐκπαίδευσις νὰ καταστῇ ἀποκλειστικῆ, προνομιακῆ διὰ τοὺς δυναμένους νὰ δαπανῶσι, διότι δὲν εἶνε οὐδόλως παράδοξον τὸ ἐλευσόμενον ἔτος τὰ ἐνοίκια τῶν δωματίων νὰ διπλασιασθῶσιν, ὁ δὲ φοιτητῆς νὰ μὴ δύναται οὔτε μὲ διακόσια κατὰ μῆνα φράγκα νὰ ζῇ οἰκονομικῶς ἐν Ἀθήναις· γνωρίζομεν δὲ ὅτι οἱ πλείστοι τούτων ζῶσι μὲ ἑκατὸ τὸ πολὺ δραχμὰς κατὰ μῆνα, οἱ διακρινόμενοι μάλιστα σπανίως ἀπολαμβάνουσι τὸ ποσὸν τοῦτο. Ὡστε τὸ ζήτημα, ἂν καὶ φαίνεται ἀπλοῦν, ἔχει καὶ τὸ σοβαρὸν αὐτοῦ μέρος, ὅπερ δεόν νὰ μὴ διέλθῃ ἀπρακτῆρτον.

Ἄλλὰ ποῖα τὰ μέσα πρὸς θεραπείαν τούτου; Ἡμεῖς πρὸς τὸ παρὸν οὐδὲν ἄλλο βλέπομεν ἢ νὰ παρακληθῶσιν οἱ δυνάμενοι, οἱ ἔχοντες χρῆμα, νὰ οἰκοδομήσωσι μεγάλας, εὐρυχω-

μαρκήσιον Σαμαράνδ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐλάβετε παρ' αὐτοῦ. Ἡ μήτηρ μου μοῦ ἐγνωστοποίησε τὰς προθέσεις της καὶ τὴν ἐπεδοκίμασα πληρέστατα. Ἡ βαρόνη καὶ τὰ τέκνα σας ὀφείλουσι νὰ ἐπανορθώσωσι τὸ ὑπὸ τοῦ κ. βαρόνου Δεσιμαῖζ διαπραχθὲν κακόν.

Βλέπετε, πάτερ μου, εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκεσθε; πρὸ ἀδιεξόδου ἐξ ἧς ἀδύνατον νὰ ἐξέλθετε· φρικαλέα ἄβυσσος εὐρίσκεται ὑπὸ τοὺς πόδας σας. Εἴσθε ἀπωλεσμένοι, καὶ οὐδὲν δύναται νὰ σᾶς σώσῃ.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ βαρόνος διὰ φωνῆς ὑποκόφου, ἀπωλεσμένος, ἀπωλεσμένος!

— Τέλος, κατανοεῖτε, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ὑπέλαθε.

— Πάτερ μου ὅ,τι ἐπράξατε εἶναι τρομερόν!

— Γνωρίζεις ὅ,τι ἐπράξα;

— Μάλιστα.

— Ποῦ τὸ ἔμαθες;

— Ἀδιάφορον, ἀφοῦ ἤξεύρω. Τοιαῦτα κακουργήματα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὲνωσιν ἀτιμώρητα.

— Ραοῦλ, σιώπα!

— Ὄ! Οὐδεμίαν θέλω νὰ σᾶς ἀπειθύνω ἐπιτίμησιν, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, διότι καὶ ἐγὼ ὡσαύτως διέπραξα ἀτιμίαν.

— Σὺ;

— Μάλιστα, ἐγὼ· ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς εἶπω ὅ,τι ἐπράξεν

ὁ υἱὸς σας· δὲν δύναμαι δὲ νὰ κρίνω τὰς πράξεις σας, διότι εἶμαι καὶ ἐγὼ, ὡς σεῖς, ἔνοχος. Μόνοι δὲ ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἔχουσι δίκαιον νὰ καταρῶνται ἡμᾶς. Λοιπὸν, πάτερ μου, τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν μου πρέπει νὰ σώσωμεν! Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξιλεώσωμεν τὸν Θεόν.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέδρου εἶχετε ἀνακράξει εἰς ἐμὲ «Ραοῦλ σώσον τὴν τιμὴν μας! σᾶς ἀπήντησα ὅτι θὰ τὴν ὑπερασπίσω ὅπως ἐγὼ γνωρίζω! Ἡ ὥρα ἐπέστη... Διὰ σᾶς καὶ δι' ἐμὲ, ὅστις φέρω τὸ ὄνομά σας, οὐδεμίαν πλέον ὑπάρχει ἐλπίς. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ σώσωμεν τὴν τιμὴν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς μου· ἄς τὴν σώσωμεν.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Ἄς τὴν σώσωμεν ἀποδίδοντες δικαιοσύνην αὐτοῖς εἰς ἑαυτούς.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς;

— Ὅτι πρέπει ν' ἀποθάνωμεν.

— Ν' ἀποθάνω;

— Μάλιστα, ἐπειδὴ δὲν δύνασθε πλέον νὰ ζήσητε.

Ὁ βαρόνος παραζαλισμένος ἠνωρθώθη ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κινηθεὶς, ἔχων ἐν τῷ βλέμματι ἄρρητον τρόμον.

— Ν' ἀποθάνω, ν' ἀποθάνω! ἐψιθύρισε δι' ὑποκόφου φωνῆς.

— Πρέπει!

— Ἄλλὰ...

— Πάτερ μου, δὲν ἔχετε γενναϊότητα;

ρους οίκιας, διηρημένας εἰς δωμάτια προωρισμένα διὰ κατοικίαν φοιτητῶν, καὶ νὰ κερδοσκοπήσωσιν ἐπ' αὐτῶν ὀλιγωτέρον ἀπὸ ὅ,τι κερδοσκοποῦν οἱ ἰδιοκτῆται τῶν οἰκιῶν τῶν χρησιμευουσῶν πρὸς κατοικίαν οἰκογενειῶν, διότι ἂν ἀποτεινωμέν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν παράκλησιν ταύτην θὰ θεωρηθῶμεν γελοῖοι, ζητοῦντες ψύλλους ἢ τ' ἄγερα καὶ ὑπὲρ ἄγαν προβλεπτικοί.

•

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Κάτω αἱ νύκτες! — Ἠλεκτρισμός καὶ γυναῖκες. — Ἀνατολικά κάλλη — Ἀὐγὰ καὶ τσάι με ἠλεκτρισμόν. — Ὅχι πλέον ποδοκούνημα εἰς τὴν ραπτομηχανήν. — Ἠλεκτρικὸν τουφέκι. — Ἠλεκτρικὴ ἄκατος.

Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βιενναίων φύλλων ἐνασχολοῦνται μὲ τὰ θαυμάσια τῆς Διεθνούς Ἠλεκτρικῆς Ἐκθέσεως, περὶ ἧς ἀξίζει τὸν κόπον νομίζομεν κάπου κάπου νὰ ἐροχλωμεν καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώστας μας. Διότι εἶνε ἐνόχλησις τὸ νὰ βλέπη τις τὰς ἐφημερίδας νὰ ἀνακατόνωνται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, κάμνουςαι τὰς εὐαισθήτους ἀναγλωστρίας πραγματικῶς νὰ ἀνακατόνωται.

Καὶ ὅμως, Κυρίαί μου, τί θὰ εἶπητε, ὅταν σὰς εἴπωμεν, ὅτι ὁ Ἠλεκτρισμός εἶνε ἓνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὰ σαλόνια σας; διότι οἱ ἐργάται αὐτοῦ ἀγωνίζονται πῶς νὰ διανεύωσι τὸ ἀσημένιο φῶς τῶν εἰς τὰς γωνίας τῶν αἰθουσῶν σας; εἶνε κάτι τι με τὸ ὁποῖον θάχετε νὰ κάμετε ἐντὸς ὀλίγου, ὅταν ταξιδεύετε, χωρὶς καπνοὺς καὶ βρῶμα, μόνον με κουδουνάκια; εἶνε κάτι τι τὸ ὁποῖον θ' ἀντικαταστήσῃ τὸ δυσῶδες πετρέλαιον καὶ τὸ δαπανηρὸν γκαζ εἰς τὰς οἰκίας σας καὶ θὰ ἔχητε μικραῖς ἠλεκτρικαῖς λαμπίτσαις εἰς τὰ τραπέζια σας; εἶνε κάτι τι τὸ ὁποῖον θὰ αἰσθανθῆτε καὶ ἐντὸς τῶν εὐωδιαζόντων χειλέων σας, τὰ ὁποῖα ἴσως διὰ τοῦτο

καταντήσουν ἠλεκτριώτερα, διότι ἰδοὺ ὁ ὀδοντοῖατρος Χίλισερ ἐφήρμωσε τὸν ἠλεκτρισμόν εἰς τὴν ὀδοντοῖατρικὴν πρᾶξιν ὥστε δὲν θὰ ἔχητε νὰ ὑποφέρητε πλέον ἀπὸ Ἄγα βενν καὶ Μπρέλλην; ἐπὶ τέλους εἶνε κάτι τι ὁ ἠλεκτρισμός, ὅστις θὰ λάβῃ με τὸν καιρὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ὅλον τὸ νευρικόν σας σύστημα; ὁ καλλίτερος ψυχίατρος θ' ἀποδειχθῇ ὄχι ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει φίλος μας κ. Σίμων Ἀποστολίδης, μολονότι οὐδὲν τούτου ἠλεκτριώτερον ἦν, ἀλλ' αὐτός ὁ κύριος Ἠλεκτρισμός. Ἰδοὺ τόσοι λόγοι, διὰ ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τοῦδε νὰ τὸν εἰσαγάγωμεν εἰς τὸ σπῆτί μας. Καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μόνον μέσον νὰ ἐπισκεπτώμεθα ἐνίοτε τὴν Διεθνή ἐν Βιέννῃ Ἠλεκτρικὴν Ἐκθεσιν.

* *

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ Ἐκθεσις αὕτη εἶνε ἡ πλουσιωτάτη ὅλων τῶν προκατόχων τῆς, περιλαμβάνουσα τὴν περιεκτικωτέραν καὶ ἐντελεστέρην μέχρι τοῦδε εἰκόνα τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐν σχέσει με τὰ νεώτατα καὶ σπουδαιότατα ἀποτελέσματα τῶν ἐπιστημονικῶν ἐκστρατειῶν ἐν τῇ ἠλεκτρικῇ πεδίῳ. Βεβαίως τὰ ἀντικείμενα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἶνε ὀλίγα: μηχαναὶ καὶ ἐργαλεῖα μεταβιαστικὰ δυνάμεως, φωτισμός, τηλέφωνον καὶ τηλέγραφος. Ἡ ποικιλία τῶν λυσιῶν ἐκθέσεων, τῶν Βιομηχανικῶν, λείπει καὶ τὰ δικὰ μας τὰ Ὀλύμπια θὰ ἦσαν ποικιλιώτερα τῆς Διεθνούς Ἠλεκτρικῆς ἐκθέσεως; ἀλλ' ἐν τοῖς ὀλίγοις τούτοις ποῖα ἐπιστημονικὴ ἤβη θάλλει, στεφομένη ὑπὸ χυρσῶν καὶ ἀργυρίας ἀκτίνων καὶ ποῖοι ὀρίζοντες μελλούσης θαυμαστῆς ἐργασίας γλυκοχαράζουν ἐκεῖ. Ἄν ἦνε φῶς ἡ ζωὴ, ὁ ἠλεκτρισμός βεβαίως θὰ διπλασιάσῃ αὐτήν. Ὅ,τι ἀπωθεῖ τὰς νύκτας, τὸ κερδαίνει ἡ ζωὴ. Ὅ,τι αὐξάνει τὴν δύναμιν, τὸ κερδαίνει ἡ ζωὴ. Διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ταχύτερον θὰ ζῶμεν, ἀλλ' ἴσως καὶ ταχύτερον θ' ἀποθνήσκωμεν. Κέρδος καὶ τὸ ἐν κέρδος καὶ τὸ ἄλλο.

— Ὅχι, ὄχι!

Ὁ νεανίας ἠνωρθῶθη με ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας λάμψεις, ὑπερήφανος.

— Ὁ θάνατος ἀποπλύνει τὰ πάντα, ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς, ὡς ἡ τῆς σάλπιγγος; διὰ τοῦ θανάτου ἀποφεύγει τις τὸ αἶσχος, τὸ ὄνειδος, τὸ ἀνάθεμα καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων! Ἐνθυμήθητε, πάτερ μου, ὅτι ἡ μήτηρ σας ἦτο σύζυγος ἐνός μαρκησίου Σαμαράνδ, τοῦ ὁποῖου τὸ σύμβολον ἦτο: Τὰ πάντα διὰ τὴν τιμὴν!... Τὰ πάντα διὰ τὴν τιμὴν, πάτερ μου. Ὁρείλομεν ν' ἀποθάνωμεν καὶ οἱ δύο.

— Καὶ οἱ δύο; ἐπνεύλαβεν ὁ βαρόνος.

— Μάλιστα, ὁμοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν.

— Θέλεις νὰ φονευθῆς καὶ σύ; Διατί;

— Ἐπειδὴ, ὡς σεῖς, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω.

— Ἀλλὰ σὺ, Ραούλ, δὲν εἶσαι ὑπὸ κατάραν!

— Ἡ πλήττουσα τὸν πτετέρα χεῖρ πλήττει καὶ τὸν υἱόν. Ἡ κηλί; τοῦ αἰσχος ἦτις ὑπάρχει ἐντετυπωμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου σας εἶναι ἐπίσης; καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μοῦ. Εἶμαι υἱός σας, ὀνομάζομαι Ραούλ Δεσμαῖζ! Ἄ! βλέπετε, ἤξεύρω νὰ ὑπερασπίζωμαι τὴν τιμὴν μας!

Νομίζετε λοιπὸν ὅτι γνωρίζων ὅ,τι ἤξεύρω, δύναμαι νὰ βλέπω ἀκόμη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας; Ἐγὼ νὰ περιφρονήσω τὰ βλέμματα τῶν τιμίων ἀνθρώπων! Νὰ με δεικνύωσι διὰ τοῦ δακτύλου καὶ ν' ἀκούω κατὰ τὴν διάβασίν μου νὰ λέγωσιν: Οὗτος εἶμαι ὁ υἱός ἐνός κλέπτου καὶ δολοφόνου!

Οὐδέποτε, οὐδέποτε! Δὲν δύναμαι πλέον νὰ εἶμαι ἀξιωματικὸς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ φέρω τὴν στρατιωτικὴν στολήν καὶ τὴν σπάθην. Πρὸς ποῖον λοιπὸν θὰ τολμήσω νὰ τείνω τὴν χεῖρα; Ποῖος θὰ θελήσῃ νὰ με ὀνομάσῃ φίλον του;

Μὲ σύρετε κατόπιν σας ἐν τῇ σκοτεινῇ ἀβύσσῳ ἢ ἀνωρίζετε πρὸ τῶν ποδῶν σας... Ὁ θάνατος, πάτερ μου, ὁ θάνατος!

Ὁ βαρόνος ἤρξατο τρέμων, ὡς καὶ πρὸ μιᾶς ὥρας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Πέδρο Κάστορα, ἐνώπιον τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ.

Ἀφοῦ πρὸς στιγμήν ἔστη, ὅπως ἀναπνεύσῃ, ὁ Ραούλ ἐξηκολούθησεν.

— Ἄλλ' ὁ καιρὸς ἐπείγει καὶ δὲν ἐνεργοῦμεν. Τὸ δωμάτιον τοῦτο, πάτερ μου, κατεῖχον ἐγὼ ἄλλοτε. Ὑπάρχουσιν ἐν τῷ σύρτη τοῦ ἐπίπλου τούτου, ἐὰν δὲν ἐλάβετε ταῦτα, δύο πιστόλια σκοποβολῆς, ἀρχαίου συστήματος, πυρίτις, σφαῖραι καὶ καψούλια.

Καὶ ἐνῶ ὠμίλει ὁ νεανίας εἶχεν ἀνοίξει τὸν σύρτην,

— Ἄ! εἶπεν.

Ὁ βαρόνος δὲν εἶχε θέσει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων, ὁ δὲ Ραούλ ἀνεῦρεν ἐν τῷ σύρτη ὅ,τι εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ, ἔλαβε τὰ πιστόλια καὶ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν καὶ ἔθεσεν ἐπὶ μονοποδίου τραπέζης.

(ἀκολουθεῖ)